

[Elisabeth Arnold]

beklaget sig over, at det er fyldt med ideologiske floskler.

Der er blevet sagt mange grimme ting om nogle af bemærkningerne, men jeg synes, at vi skal påpege, at det er ethvert politisk partis og enhver ministers ret, næsten pligt, at lægge politiske synspunkter ind i den lovgivning, man udfører.

Det Radikale Venstre er et meget nøgternt parti, og vi er vant til at kunne skrælle det ideologiske af – næsten uanset hvilken minister der fremlægger et forslag.

Det kan vi også, når det er socialdemokratiske ministre, dengang det var dét, og det kan vi også, når det er Venstreministre, der fremsætter forslag. Vi har set på, hvad det er for ting, det drejer sig om, hvad det er for nogle sammenkrivninger af gældende love og bestemmelser, det handler om, og hvilke enkelte dels trivielle og dels principielle ændringer, der er undervejs. Vi må sige, at det, der står i bemærkningerne om, at stort set alle de generelle regler, der regulerer det formelle forhold mellem skatteydere og skattemyndigheder – det vil sige, hvad man har pligt til, og hvad man må, og hvem der skal have adgang til hvilke oplysninger osv., er det, denne lovgivning handler om. Det synes jeg er fornuftigt at skrive sammen i nogle love, så man slipper for at have det stående flere forskellige steder.

Når det drejer sig om forholdet mellem skatteydere og skattemyndigheder, forstår man, at forholdet mellem de to parter kan være anstrengt, når man ser på lovkomplekssets omfang.

I en bedre verden end denne burde skatteforvaltningsloven bestå af to paragraffer: § 1 skulle hedde »Skatteyderen skal give sandfærdige og fuldstændige oplysninger til skattemyndighederne«, og § 2 skulle hedde: »Skattemyndighederne skal opføre sig venligt og korrekt over for skatteyderne«.

Men i virkelighedens verden er det jo en anden sag. Vi trækkes med et skattesystem, der trods stor forenklingvilje fra alle sider – det erklærer alle i hvert fald – stadig væk er uigenemskueligt for menigmand. Jeg vil da give hr. Svend Heiselberg ret i, at det er svært for den såkaldte lille mand – det vil altså også sige den lille dame og den lille skatteyder – som ikke har den store indsigt i disse mange kringelkroge. For dem er det fuldstændig uoverskueligt.

Som sagt er det da prisværdigt at skrive disse love sammen, men effekten må ikke overvurderes. Det bliver nemt uoverskueligt, når man laver meget store lovkomplekser og derved trækker en masse tidligere spredt stof frem i noget stort. Lovene, som har opbygget selve skattesystemet, ændres jo ikke ved dette. Det er også fremhævet af flere tidligere ordførere, og det står der faktisk heller ikke i loven. Derfor er forenklingen nok mere af administrativ art, end den er af egentlig skatteteknisk art. Hvis man ser på de generelle bemærkninger i fremsættelsestalen, hvor der i den sidste pind på den første spalte står: »De lovbestemmelser, som giver retsuisikkerhed, skal fjernes eller forenkles«, kan vi fra Det Radikale Venstre kun sige, at det ville være skønt, hvis dette lovforslag betød, at sådan var det nu, men det betyder det jo ikke. De lovforslag, der giver retsuisikkerhed, er der overordentlig mange af i den nuværende skattelovgivning, og det kan give anledning til tvivl og dermed til retsuisikkerhed.

Det Radikale Venstre erkender sit medansvar for den skattelovgivning, vi har nu, sådan som den er opbygget med al den retsuisikkerhed, der er i den. Den vil vi gerne være med til at lave om på.

Det foreliggende lovforslag er et udmærket forenkling- og rationaliseringsforslag, men egentlig grundlæggende ændringer i hele skattesystemet medfører det ikke.

Så er der nogle enkelte bemærkninger, især om § 60, jeg gerne vil komme med. Det drejer sig om bevisbyrde og indhentelse af oplysninger. Det kan selvfølgelig lyde besnærende at vende bevisbyrden om, men det må være et rimeligt krav at stille som skattepligtig, at det er ham selv – specielt hvis han er erhvervsdrivende – der skal sikre sig de fornødne beviser for, hvad hans skattepligtige indkomst og formue andrager. Princippet om, at det er den skattepligtige, der skal godtgøre sin skattepligts omfang, skal selvfølgelig fastholdes.

Om adgang til at få yderligere oplysninger har der været nævnt et par eksempler på, at det ikke er helt konsekvent gennemført i lovgivningen. Der foreslås her, at man skal have en retskendelse for at kunne få adgang til oplysninger hos en skatteyder, som har nægtet skattemyndighederne adgang. Hr. Jens Thoft har tidligere nævnt et eksempel på, at det ikke var helt gennemført i andre dele af lovgivningen, og jeg er